

Várakozni a kemencében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 26; Zsoltárok 37:1-11;
Róma 5:3-5; 15:4-5

„*De a Léleknek gyümölcse... béketűrés*” (Gal 5:22).

Kutatók négyéves gyerekekkel és mályvacukrokkal végeztek kísérletet. Mindegyik gyereknek azt mondták, hogy megeheti az édességet, de ha addig vár, amíg a kutató befejez valamit, amit el kell intéznie, kettőt fog kapni. A gyerekek között voltak, akik abban a pillanatban a szájukba tömték a mályvacukrot, amint a kutató kilépett az ajtón, mások azonban vártak. A reakcióikat feljegyezték.

A kutatók serdülőkorig nyomon követték ezeket a gyerekeket. Az derült ki, hogy akik várakoztak, jobban tudtak alkalmazkodni, tanulni és magabiztosabbak voltak azoknál, akik nem vártak. Úgy tűnik, a türelem valami fontosabb dologról árulkodik az ember jellemét illetően. Nem csoda tehát, hogy az Úr azt mondja: mi is legyünk türelmesek.

Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogy mi minden állhat az egyik legnehezebb tűzpróba, a várakozás olvasztótégelye mögött.

A hét dióhéjban: Miért kell időnként olyan sokat várnunk? Mit tanulhatunk meg a türelemről a próbák kohójában?

A TÜRELEM ISTENE

Olvassuk el Róm 15:4-5 verseit! Mit szűrhetünk le magunknak ezekből a versekből?

Általában türelmetlenek vagyunk mindazzal kapcsolatban, amit igazán akarunk vagy amit megígértek nekünk, mégsem lett még a miénk. Gyakran csak akkor elégszünk meg, amikor megkapjuk, amire vágyódunk. Mivel azonban ez ritkán történik így, méghozzá akkor, amikor éppen szeretnénk, sokszor erőt vesz rajtunk az ingerültség és a türelmetlenség. Ilyen állapotban pedig szinte lehetetlen megőrizni a nyugalmunkat és a bizalmunkat Istenben.

A türelem már a meghatározása szerint is fájdalmas. A héberben a *várákozásnak* (Zsolt 37:7) fordított szót még úgy is visszaadhatjuk, hogy „nagy fájdalomban lenni”, „remegni”, „reszketni”, „szenvedni” vagy „bánatosnak lenni”. Nem könnyű béketűrőnek lenni, időnként éppen ez jelenti a tűzpróbát.

Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7 és Róm 5:3-5 verseit! Mit üzennek nekünk ezek a versek? Mire vezet a türelem?

Két dologra összpontosíthatunk várákozás közben. Figyelhetünk arra, amire várunk, vagy pedig arra, aki a kezében tartja a várákozásunk tárgyát. Nem az számít, hogy meddig kell várákozni, hanem közben a hozzáállásunk a döntő. Ha az Úrban bízunk, ha a kezébe helyezzük az életünket és meghajtjuk előtte az akaratunkat, bízhatunk abban, hogy azt teszi, ami a legjobb a számunkra, *amikor* az a legjobb nekünk, mindegy, mennyire nehéz ezt időnként elhinni.

Mi az, amire most kétségbeesetten várunk? Hogyan tanulhatunk meg mindent Istenre és az Ő időzítésére bízni? Imádkozzunk addig, amíg teljes mértékben alá tudjuk rendelni magunkat az Úrnak!

ISTEN IDŐZÍTÉSE SZERINT

Olvassuk el Róm 5:6 és Gal 4:4 verseit! Mit árulnak el ezek az igék az Úr időzítéséről?

Pál ezekben a versekben azt fejezi ki, hogy Jézus pontosan a megfelelő időben jött el meghalni értünk. Azt viszont nem mondja el, hogy *miért* az volt a megfelelő idő. Nagyon könnyű e verseket olvasva azon tűnődni, hogy *Miért várt Jézus évezredekig, amíg eljött a földre a bűn problémáját elrendezni? Vajon nem értette meg a világegyetemet már jóval azelőtt, hogy a bűn rettenetes?* Azt is megkérdezhetnénk: *Miért vár annyit a második adventtel? És miért csak olyan soká válasszol az imámra?*

Gondoljunk például Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét profécijára, ami előre mutatott Jézusra mint a Messiásra (nézzük át, ha szükségünk van rá)! Mennyi ideig tartott ez az időszak? Ezek szerint miért kell megtanulnunk Isten időzítésére várni, még akkor is, ha azt hosszúnak érezzük?

Több fontos lelki oka is van annak, hogy számolnunk kell a várakozási idővel. Először is a várakozás segíthet áterelni a figyelmünket a „dolgokról” az Úr személyére. Másodszor a várakozás segít tisztábban látni a saját szándékainkat és vágyainkat. Harmadszor a várakozás erősíti az állhatatosságunkat – a lelki állóképességünket. Negyedszer kitarja az ajtót több lelki erősség, mint például a hit és a bizalom fejlesztése előtt. Ötödször így engedjük, hogy Isten helyükre tegye a kirakós darabjait a teljes képben. Hatodszor pedig, mivel lehet, hogy sosem tudjuk meg, miért kell várakoznunk, megtanulunk hit által élni. Tudunk még egyéb okokat is mondani a várakozásra?

Milyen példákat találunk a Bibliában, amelyek erősítik a bizalmunkat abban, hogy a maga idejében Isten megteszi értünk azt, amire szükségünk van? (Gondoljunk például Ábrahámra és Sárára, illetve a fiú születésének ígéretére!) Ugyanakkor tegyük fel magunkban a kérdést: „Mit teszek, ami esetleg késlelteti a rég várt választ az imánkra?”

DÁVID: A VÁRAKOZÁS TANULSÁGA

1Sám 16:1-13 szakaszában Sámuel királlyá keni a fiatal Dávidot, akinek még hosszú út vezetett az apja, Isai legelőitől a jeruzsálemi trónig. Időnként kétségtelenül a próbák kohójának kellős közepében érezte magát.

Először is hívták a fiatal Dávidot, hogy zenéjével csillapítsa le Saul háborgó lelkét (1Sámuel 16. fejezet). Később Izrael hőse lett, amikor megölte Góliátot (1Sámuel 17. fejezet). Majd több év úgy telt el, hogy menekülnie kellett, életveszélyben volt. Mind Saul, mind a fia, Jonatán tudta, hogy Isten Dávidot jelölte ki a következő királynak (1Sám 23:17; 24:20). Dávid viszont semmit nem tett annak érdekében, hogy megszerezze a posztot, amire Isten kijelölte. Sőt mintha épp az ellenkezőjét tette volna. Még azt is megbánta, hogy levágott egy ruhadarabot Saul köpenyéből, amikor a király őt üldözte (1Sám 24:5-7). Saul aztán ismét megpróbálta megölni Dávidot, ő mégsem volt hajlandó megölni a királyt, pedig *lehetősége nyílt* rá (1Sám 26:7-11).

Olvassuk el 1Sám 26:1-11 szakaszát! Miért nem volt hajlandó Dávid megölni Sault? Isten hogyan valósítja meg a terveit az életünkben? Milyen elveket tanulhatunk meg ebből a történetből ezzel kapcsolatban?

Most pedig olvassuk el 1Sám 26:12-25 részét! Hogyan hatott Saulra az, hogy Dávid nem vette el az életét? Milyen előnyökkel jár tehát, ha várunk az Úr időztetésére?

Tekintsük végig, hogy milyen volt Dávid útja a trónig! Talán egy rövid mondatban lehet összefoglalni: ne kapkodjunk az után, amit Isten nem adott még oda! A legjobb, ha az Ő kezéből és időztetése alapján vesszük át az ajándékait. Előfordulhat, hogy nagyon hosszú ideig kell várakoznunk. A bab néhány óra alatt kihajt, a tölgyfának azonban ez több évig is eltarthat, de a fát nem tépi ki az erős szél.

Gondoljuk végig, hogy Dávid milyen könnyen kimagyarázhatta volna Saul meggyilkolását! (Elvégre a próféta megmondta neki, hogy ő kapja meg a trónt, Saul pedig amúgy is gonosz volt.) Tettei mégis az Istenbe vetett igaz hitéről tanúskodtak. Mit meríthetünk saját magunk számára ebből a példából, bármire is várunk éppen?

ILLÉS: A SIETSÉG PROBLÉMÁJA

Véget ért a kármel-hegyi jelenet (1Királyok 18. fejezet). Tűz szállt alá a mennyből, mindenki elismerte az igaz Istent, a hamis próféták pedig meghaltak. Az Urat igazolták az események. Azt képnélénk, hogy Illés lelki ereje egyre csak növekedett, ahogy telt a nap. Viszont váratlanul hallott valamit, ami úgy megijesztette, hogy meg akart halni. Olvassuk el a történet további részét 1Kir 19:1-9 szakaszából! Az utolsó szavak nyugtalanítóak: „Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: Mit csinálsz itt, Illés” (1Kir 19:9, RÚF)? Úgy tűnik, hogy a félelem menekülésre készítette a prófétát, aztán meg rossz helyen találta magát.

A hatalmas isteni közbelépés után Illésnek hittell és az Úr iránti bizalommal kellett volna tele lennie, ehelyett az életét féltve menekült. Mit tanulhatunk ebből a negatív példából?

Ez a történet igen fontos dologra mutat rá: hamar rossz helyen találhatjuk magunkat, amikor kapkodunk. Illés esetében a félelem volt az, ami miatt odalett a kiegyensúlyozottsága, azért futott a sivatagba, miközben azt kívánta, hogy bárcsak meg se született volna. Persze más miatt is megeshet, hogy sietve próbálunk kikerülni Isten ránk vonatkozó tervéből.

Olvassuk el a következő verseket: 1Móz 16:1-3; 4Móz 20:10-12; Bír 14:1-3; Mt 20:20-21; Lk 9:52-56; ApCsel 9:1! Mi miatt igyekeztek az itt szereplő emberek sietve eltávolodni attól, amit Isten akart?

Milyen könnyű engedni, hogy az ambíció, a harag, a szenvedély, a hitetlenség vagy akár a feltételezett „buzgalom” az Úr iránt és hasonló indokok oda hajtsanak, ahol nem kellene lennünk! Erre a veszélyre senki nem immunis. Fontos bizakodva, hittell tekinteni Isten jóságára és irgalmára, tudva, hogy szeret bennünket és azt akarja, ami a javunkat szolgálja. Ez nem történik meg automatikusan. Bár a hit ajándék, mégis fejlesztenünk, erősítenünk, illetve féltve őriznünk kell!

TANULJUNK MEG GYÖNYÖRKÖDNI AZ ÚRBAN!

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit” (Zsolt 37:4).

Zsolt 37:4 verse csodálatos ígéret. Képzeljük magunk elé azt, amire mindig is vágytunk! Csakhogy az Úrban való gyönyörködéstől függ, hogy a miénk lehet-e a szívünk kérése. Mit jelent tehát az, hogy „gyönyörködjél az Úrban”? Olvassuk el Zsolt 37:1-11 szakaszát! Talán kissé meglepő Zsolt 37:4 versének szövegkörnyezete. Dávid arról ír, hogy olyanok veszik őt körül, akik Isten és őellene munkálkodnak. A természetes reakció ilyen esetben az, hogy mérgesek leszünk és magunkat kezdjük igazolni. Dávid viszont valami egyebet javasol.

A következő versekben mit tanácsol Dávid Isten népének, amikor ilyen helyzetben vannak?

Zsolt 37:1 _____

Zsolt 37:5 _____

Zsolt 37:7 _____

Zsolt 37:8 _____

Olvassuk el ismét Zsolt 37:4 versét! A fenti versek alapján tehát mit jelent gyönyörködni az Úrban?

A zsoltáros újból és újból, más-más módon mondja, hogy „Bízzál az Úrban”. Bízzunk benne, hogy cselekedni fog! Ne keseredjünk el, mert az Úr a mi Istenünk, és most is az érdekünket képviseli! Nem kell nekünk átvenni az irányítást és megpróbálni elrendezni a dolgokat. Az irányítás mennyei Atyánk kezében van. Bízzunk benne! Bízzunk benne teljes mértékben! Dávid ennek a gondolatmenetnek a szövegösszefüggéséből kiindulva írja azt, hogy gyönyörködjünk az Úrban. Istenben gyönyörködni annyit jelent, hogy a tökéletes bizalom állapotában élünk. Semmi sem zavarhatja meg a nyugalmunkat, mert Isten itt van és dolgozik. Azért dicsőítjük, sőt mosolyoghatunk is, mert az Ő eszén senki nem járhat túl. Ha megtanuljuk, hogyan kell ezt tenni, akkor valóban a miénk lehet, amire a szívünk vágyik, mert megkapjuk a szerető Atyánktól azt, amit adni akar nekünk, még hozzá pontosan akkor, amikor az a leginkább szolgálja az érdekünket és az országa előmenetelét!

Hogyan tanulhatunk meg gyönyörködni az Úrban? Töltsünk egy kis időt imában és kérjük Isten vezetését, hogy ez megvalósulhasson az életünkben!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Dávid felkenetése” c. fejezet, 593-596. o.

Előfordulhat, hogy Isten terve szerint sokat kell majd várunk, amit pedig kifejezett tűzpróbának érezhetünk. Ilyenkor úgy tanulhatunk meg türelmesnek lenni, ha az Úr személyére összpontosítunk és abban bízunk, hogy az érdekünkben fog eljárni. Több oka lehet a várakozásnak, de mindegyiknek köze van Isten ránk vonatkozó tervéhez és országa előmeneteléhez. Sokat veszíthetünk, ha nélküle sietünk előre, de sokat nyerhetünk akkor, ha továbbra is bízunk és gyönyörködünk benne. Az Úr minden egyes próbát mérlegel és megmér. „Még nem látom Isten szándékát a szenvedésben, de Ő tudja, mi a legjobb számomra, és én rábízom testem és lelkem, mint hűséges Teremtőmre. »Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra« (2Tim 1:12). Ha nagyobb hitre, szeretetre, türelemre és a mennyei Atyánkba vetett tökéletesebb bizalomra nevelnénk és gyakorolnánk magunkat, akkor nagyobb békességünk és boldogságunk lenne naponta, miközben áthaladunk az élet nehézségein.

Az Úr nem örül annak, ha elrémítjük és aggasztjuk magunkat Jézus karjából. Arra van szükségünk, hogy több időt töltsünk csendes várakozással, vigyázva. Azt hisszük, hogy ha nincsenek bennünk bizonyos érzések, nem járunk a helyes úton, és folytonosan magunkat figyeljük az alkalomhoz illő jelet keresve, a gondolkodást azonban nem az érzéseknek, hanem a hitnek kell irányítania” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 224. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit jelent, hogy Jézus minden próbát „mérlegel és megmér”? Hogyan segít ez nekünk, ha ezt tudjuk várakozás közben?
- 2) Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy mesélje el a saját tapasztalatát a türelmes várakozással kapcsolatban! Milyen félelmei és örömei voltak? Hogyan viselte el a helyzetet? Mit tanult meg belőle? Milyen ígéretekben tudott megkapaszkodni?
- 3) Mit tehet a gyülekezetünk vagy a szombatiskolai csoportunk azért, hogy segíteni tudjunk azoknak, akik az „olvasztótégelyben” várnak valamire Isten időzítése szerint?
- 4) Mi a szerepe az imának a türelem fejlesztésében? Van, akiért imádkozhatunk, hogy a Szentlélek erősítse a türelmét?

LELKES ISTVÁN: PILLANATFELVÉTEL

Megmerevedett a múlt idő:
zárvánnyá lett a tűnő pillanat.
Fotópapíron - furcsa temető -
a volt idők emléke megmaradt.

Kifakult fénykép: fekete-fehér,
a rajta lévő kép mégis színesebb,
s minden valónál valóbbal felér...
- Volt emberek: régmúlt tekintetek,

tájak - és családi események...
Nézed szótlánul, sehogy sem érted
mi értelme is volt az egésznek,

hogy a pillanatzár éppen akkor
rögzítette - a múltó pillanatkor.
Felsejlik benne egy tűnt aranykor...

FEKETE ISTVÁN: PILLANAT - FÖLVÉTEL!

A merev vonalak
Mozgó képekké elevenednek,
És hallok hangokat,
Melyek ma is épp olyan kedvesek.

Ki híven kitartott,
Azt majd szólítja zengő harsona!
Örököl országot;
Oda **fölvesszik*** - az örök otthonba.

Amit ma tehetek,
Újjá-alkotom emlékeimet.
Jézus többet tehet:
Újjá-alkotja szeretteinket!

** Máté evangéliuma 24:40*